

DIE WEISE VON LIEBE
UND TOD DES CORNETS
CHRISTOPH RILKE

«« »»

CÎNTECĂL DE DRAGOSTE ȘI
MOARTE AL STEGARĂLĂI
CHRISTOF RILKE

>...den 24. November 1663 wurde Otto von Rilke/ auf Langenau/ Gränitz und Ziegra/ zu Linda mit seines in Ungarn gefallenen Bruders Christoph hinterlassenem Antheile am Gute Linda beliehen; doch mußte er einen Revers ausstellen/ nach welchem die Lehensreichung null und nichtig sein sollte/ im Falle sein Bruder Christoph (der nach beigebrachtem Totenschein als Cornet in der Compagnie des Freiherrn von Pirovano des kaiserl. oesterr. Heysterschen Regiments zu Roß... verstorben war) zurückkehrt...<

„... la 24 noiembrie 1663, Otto din Rilke / din Langenau / Graenitz și Ziegra / fu întărit la Linda cu partea din trupul moșiei din Linda rămasă de pe urma fratelui său Hristofor; căzut la Unguri / totuși el trebui să dea zăpis de întoarcere / potrivit căruia întărirea i-ar fi de nimic și fără putere / în împrejurarea că fratele său Hristofor / (care potrivit cărții de moarte-nfățișate se sfârșise ca stegar în campania Dumnealui boierului din Pirovano, a crăiescului regiment austriac de călărime din Heyster...) s-ar înapoia cumva...”

Reiten, reiten, reiten, durch den Tag, durch die Nacht, durch den Tag. Reiten, reiten, reiten.

Und der Mut ist so müde geworden und die Sehnsucht so groß. Es gibt keine Berge mehr, kaum einen Baum. Nichts wagt aufzustehen. Fremde Hütten hocken durstig an versumpften Brunnen. Nirgends ein Turm. Und immer das gleiche Bild. Man hat zwei Augen zuviel. Nur in der Nacht manchmal glaubt man den Weg zu kennen. Vielleicht kehren wir nächstens immer wieder das Stück zurück, das wir in der fremden Sonne mühsam gewonnen haben? Es kann sein. Die Sonne ist schwer, wie bei uns tief im Sommer. Aber wir haben im Sommer Abschied genommen. Die Kleider der Frauen leuchteten lang aus dem Grün. Und nun reiten wir lang. Es muß also Herbst sein. Wenigstens dort, wo traurige Frauen von uns wissen.

Călărind, călărind, călărind, ziua, noaptea, ziua.

Călărind, călărind, călărind.

Și-așa s-a topit îndrăzneala și doru-i atât de viu! Nu mai sînt munți împrejur, doar un pom. Tot, tot, tot, la pămînt. Case stranii cat-a sete la fîntîni sleite. Nici unde, vreun turn. Și pururi același chip. Doi ochi îți sînt de prisos. Noaptea numai, uneori, mai crezi că îți afli drumul. Poate ne-ntoarcem mereu, pe-nnoptat, bucata de drum ce-am trudit-o sub soare, pe zi! S-ar putea. E soarele greu la noi, în miezul verii. Dar vara ne-am luat rămas bun. Și rochii femeiești străluceau din verdeață, alung. Și-acum călărim tot alung. Trebuie să fie toamnă. Acolo măcar, unde, triste, femei știu de noi.

Der von Langenau rückt im Sattel und sagt: >Herr Marquis...<

Sein Nachbar, der kleine feine Franzose, hat erst drei Tage lang gesprochen und gelacht. Jetzt weiß er nichts mehr. Er ist wie ein Kind, das schlafen möchte. Staub bleibt auf seinem feinen weißen Spitzenkragen liegen; er merkt es nicht. Er wird langsam welk in seinem samtenen Sattel.

Aber der von Langenau lächelt und sagt: >Ihr habt seltsame Augen, Herr Marquis. Gewiß seht Ihr Eurer Mutter ähnlich - <

Da blüht der Kleine noch einmal auf und stäubt seinen Kragen ab und ist wie neu.

Cel din Langenau se-ndeașă-n șa, zicînd: „Domnule marchiz!”

Vecinu-i, francezul cel mic, trei zile a glumit și a rîs. Acum e pierdut cu totul. E ca un copil ce vrea să doarmă. Stă praful de-o mîină pe gulerul lui subțire de horbotă albă. Nu-l vede. S-a chircit puțin în șaua de catifea.

Dar cel din Langenau îi zice șăgalnic: „Aveți ochi ciudați, domnule marchiz. Sigur semănați cu mama.”

Atunci cel mai mic se-nvoaltă iar, și își scutură gulerul alb și e ca nou.

Jemand erzählt von seiner Mutter. Ein Deutscher offenbar. Laut und langsam setzt er seine Worte. Wie ein Mädchen, das Blumen bindet, nachdenklich Blume um Blume probt und noch nicht weiß, was aus dem Ganzen wird: so fügt er seine Worte. Zu Lust? Zu Leide? Alle lauschen. Sogar das Spucken hört auf. Denn es sind lauter Herren, die wissen, was sich gehört. Und wer das Deutsche nicht kann in dem Haufen, der versteht es auf einmal, fühlt einzelne Worte: >Abends<...>Klein war...<.

Cineva povestește despre mama lui. Să fie un neamț. Tare și rar își pune cuvintele. Ca o fată ce leagă flori, încercînd, pe gânduri, floare cu floare și nu știe ce va ieși din tot, așa își culege vorbele. La plăcere? Ori la durere? Toți pîndesc. Pînă și scuipatul contenește. Căci sînt numai boieri printre ei și știu ce se cade să facă. Și cel ce nu știe nemțește, în ceată, și-acela începe deodată să priceapă. Simte vorbe răzlețe venind: „seară...” „copilărie...”.

Inhalt

DIE WEISE VON LIEBE UND
TOD DES CORNETS CHRISTOPH RILKE5

DAS STUNDEN-BUCH

Drittes' buch

VON DER ARZNEI UND VOM TODE.....65

Cuprins

CÎNTECUL DE DRAGOSTE ȘI MOARTE AL
ȘTEGARULUI CRISTOFORILKE.....5

CARTEA ORELOR

Cartea a treia

DEȘEREȘĂRĂCIE ȘI MOARTE.....65